

דין הפריש שקלו ומת, וכן דין מותר עשירית האיפה של כהן גדול, נתבאר לעיל בפרק שני בהלכה ד'.

מעוֹת שֶׁנִּמְצְאוּ בֵּין חוֹלִין לַמַּעֲשֵׂר

הכלל הנ"ל, שכשנמצאו מעות בין שנים, ויש ספק אם מכאן הם או מכאן, הולכים אחר הקרוב, ואם קרובים לשניהם בשווה, הולכים אחר החמור, לא נאמר רק בשופרות שבמקדש, אלא בכל מקום שיארע כן.

ולכן, אם היו שני צבורי מעות [או שני תיבות של מעות], אחד של חולין, ואחד של מעשר שני, ונמצאו מעות ביניהם.

אם המעות קרובים לאחד מהם, ינתנו לאותו שהם קרובים לו.

ואם המעות קרובים לשניהם בשווה, ינתנו למעשר שני, שהוא חמור יותר.

הלכה ב'

מעוֹת שֶׁנִּמְצְאוּ בִּירוּשָׁלַיִם

א. נמצאו לפני סוחרי בהמות.

מעוֹת שֶׁנִּמְצְאוּ בִּירוּשָׁלַיִם לִפְנֵי סוֹחְרֵי הַבְּהֵמָה, הַמוֹכְרִים בַּהֲמוֹת לְשַׁחֲיטָה, בֵּין שֶׁנִּמְצְאוּ שֵׁם בִּשְׁעַת הַרְגֵל, וּבֵין שֶׁנִּמְצְאוּ שֵׁם בְּשַׁאר יְמוֹת הַשָּׁנָה, הֲרֵי הֵן בְּחִזְקַת מַעוֹת מַעֲשֵׂר שָׁנִי.

והסיבה לכך, כי כל ישראל מעלים לירושלים דמי מעשר שני שלהם, ואינם מספיקים לאכול בעצמם בכל הדמים, כי אינם רוצים להתעכב בירושלים הרבה, ולפיכך הם נותנים את הדמים לבני העיר [בטובת הנאה], ובני העיר קונים מהם דברי מאכל, ואוכלים אותם בקדושת מעשר שני.

ועיקר אכילת מעות מעשר שני להביא מהם שלמים, ומאחר שרוב דמים של מעשר שני היו קונים בו בהמות לשלמים, רוב הבשר הנקנה בירושלים היה נקנה ממעות מעשר שני, שהרי כל מי שיש בידו מעות מעשר קונה מהם בשר, ולא ממעות חולין שלו.